

BARTIS FERENC

GONDOLATMOZAIK

**Nyomd meg a gombot
s várj, míg jelzi a nyíl,
hogy merre mozdul a felvonó:
föl, le — vagy áll.
Mit akarsz, te csirkefogó?
Nincs liftje a halhatatlanságnak.**

*

**Fáj a fejed?
Végy be egy tablettát.
De mivel csillapítod a földgömb
migrénes görcseit?**

*

**Túl gyakori a füst- és koromzárpor?
Mért éppen eső- és napernyőt termel az ipar?**

*

**Késik a busz,
s lekésed te is
az élet ilyen vagy amolyan percét.
Késd le a halál pillanatát!**

*

**Homályos-rozsdás a tükör,
s foltos benne a képed —
tudatod üvegén milyen a világ arca?**

*

**Hozzád illő az idézés:
emlegeted Hegelt, Kantot,
s Bolyairól is csevegsz mindenütt —
azért az egyszeregyet nem illik elfeledni.
Egy fényév ... kettő ... három ...
S valahol kozmosz-lakótársadra találsz,
s egy életen át sem jutsz el lelkiismereted partjaihoz,
anyyira eltávolodtál önmagadtól?**

*

Körbenjárni mindig
a Spirálon:
fölemelő bohócmutatvány,
de mihez kezdesz majd a négyszög
meredek lejtőjén?

*

A madár ismertető jegye, hogy röpi —
a gondolat pedig szárnyal
a föld alatt
s az egek fölött is.

*

Szelíden lubickol a jéghegy,
de fél, hogy hajók rontanak rá,
s bezúzzák fehér magánya ablakait,
s kiszabadul egy hajótörött lány
szirén- emléke.

*

A vándor végül is hazatért,
s hogy kipihente a messzeséget,
megriadt az otthonmaradás örömétől,
s titokban tüzet rakott a küszöb alá,
s mikor már a nyilvánosság előtt lángett a háza,
útnak indult ismét ...

*

Divat szidni az ifjúságot.
Mindig azt ütik, kit szabad;
... s mégis az
öregék siránkoznak gyakran,
hogy az ifjú szárnyalásban meg-
másulnak a megmásult szavak?

*

Láttam az embert elpusztulni a porban,
s ma látom az emberben újraszületni a földet.

*

Gondolataitól fosztottan bujdosik földünk az űrben,
s távoli bolygókon úgy hírlik mégis:
nem lakatlan a Glóbusz ...

*

**Hírbe hozta a Föld a Holdat:
VÉNLEGÉNY JÁR HALOTT LEÁNYHOZ!**

*

Ma öt éve született a fiam.
Ma öt éve és kilenc hónapja
megsemmisült életem egy milliomod része (talán).
A mindenható Isten is a mindenség teremtésébe pusztult bele.

*

Eddig az utamat kerestem,
s lám csak, most adok számot róla:
utam mintha a keresések
régi havas-ösvénye volna . . .

*

Csupa följegyzés-megjegyzés ez a költészet,
nem is vers, csupán gondolat —
s így is bőbeszédű vagyok:
nem tudom egy szóba ötvözni
a világméretű gondokat.